

عنوان مقاله:

بازتاب تعلیم نام ها و معانی قرآن در مثنوی

محل انتشار:

مجله تحقیقات تمثیلی در زبان و ادب فارسی، دوره 6، شماره 19 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

امیدوار مالمی - استادیار زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد ایذه - ایران

خلاصه مقاله:

مقاله حاضر با هدف "بازتاب تعلیم نام‌ها و معانی قرآن در مثنوی" است. مثنوی مولوی، شعر تعلیمی است. با مطالعه‌ی اخبار مسلمانان و دیرینه‌ی تاریخی آنان معلوم می‌گردد که آیات قرآن کریم و احادیث پیامبر راه‌گشای آنان در تمام شوون و ادوار زندگی بوده است. بدین سبب بود که صحابه و تابعین برای نهادینه کردن آداب و سنن، قوانین و احکام الهی به حفظ و نگهداری کلام وحی و گفتار آن حضرت در حد یک واجب دینی می‌پرداختند، تا بتوانند با توسل به این دو به سر منزل مقصود، نایل آیند و در نهایت علم قرآن و تفسیر قرآن و حدیث به عنوان علوم مقدس جهت هدایت انسان‌ها در آمدند و درایت و معرفت بزرگان، به ویژه در حوزه‌ی دین، به وسیله‌ی فقها، متکلمین و مفسرین برای بیان عقاید مورد تعلیم و تربیت قرار گرفت و موج عرفان و تصوف نیز که وارد حوزه‌ی زبان و ادب فارسی شد، آن را زیور بلاغت و چاشنی کلام گویندگان قرار داد و در بین سخنوران ایرانی کسی که بهتر از همه از عهده‌ی این تعلیم معرفتی بر آمده جلال الدین محمد بلخی (متوفی ۶۷۲) است.

کلمات کلیدی:

شعر تعلیمی، معانی، قرآن، مثنوی مولوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1795008>

